

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 129:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om aktiv socialpolitik. (Tilskud til pasning af egne børn).

Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 28/2 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Eva Kjer Hansen (V):

Med dette lovforslag får børnefamilierne en ny valgmulighed i forhold til børnepasningen. Nu bliver det muligt for en kommune at give tilskud til forældre, der ønsker at passe egne børn. I Venstre har vi længe haft dette ønske på dagsordenen, og jeg glæder mig derfor over de positive reaktioner på forslaget fra en række kommuner. Ikke mindst Søllerød Kommune har jo kæmpet en brav kamp for at få åbnet op for denne ordning.

Vores udgangspunkt er at sikre, at børnefamilierne får en bred vifte af muligheder og en økonomisk ligestilling, uanset hvilken form for pasning familien vælger. Det er ikke rimeligt, at vi gennem de økonomiske tilskud udelukkende tilgodeser bestemte pasningstilbud.

Det er en forudsætning for at opnå tilskud til at passe egne børn, at man ikke har nogen anden indtægt, og tilskuddet kan maksimalt udgøre 85 pct. af den billigste nettoudgift pr. plads i kommunen. Og tilskuddet kan ydes i maksimalt 1 år pr. barn.

I forhold til de betænkeligheder, som nogle har udtrykt omkring udsatte familier, er det vigtigt for mig at understrege, at kommunens forpligtelser jo allerede er gældende i dag i form af, at der er en bestemmelse om, at når det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til barnets særlige behov for støtte, så kan kommunen gå ind og træffe beslutning f.eks. om optagelse i et dagtilbud. Det er således fortsat kommunen, der skal være opmærksom på børnenes trivsel, omsorg og udvikling.

Så med dette forslag imødekommer vi ønsket om, at børnefamilier får bedre mulighed for selv at passe egne børn, og jeg håber derfor, at der så også vil være en bred opbakning til forslaget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Flemming Oppfeldt har den anden halvdel af Venstres taletid, og derefter giver vi plads for de korte bemærkninger.

Flemming Oppfeldt (V):

Forslaget om tilskud til pasning af egne børn er oprindeligt fremsat af Søllerød Kommune. Derude i det virkelige liv ved man, hvor skoen trykker, og hvordan borgernes behov ser ud. Søllerød Kommune bad allerede for snart 3 år siden regeringen og Folketinget om mulighed for at lave en forsøgsordning, så man kunne give tilskud til forældre, der valgte at passe deres børn selv.

Den daværende formand for kommunens børn og unge-udvalg, socialdemokraten Birgitte Hamborg, støttede forslaget. Det drejede sig for hende ikke om at spare nogle institutionspladser. Nej, det rakte videre. Det drejede sig om at give forældrene en yderligere valgfrihed.

Søllerød Kommune havde i forvejen en ordning, hvor dagplejemødre kunne få penge til at passe deres egne børn sammen med andres. Søllerød Kommunes forslag var en slags videreudvikling af den model, men den daværende regering sagde nej. De samfundsøkonomiske virkninger af forslaget var selvsagt minimale, men af rent ideologiske grunde ønskede den daværende regering ikke at fremme forslaget.

Vi vil ikke være smagsdommere, og for Venstre er det afgørende, at ordningen giver forældrene yderligere frihed til at bestemme, om barnet skal passes i en traditionel institution, i en puljeordning, f.eks. skovbørnehave, eller om barnet skal passes derhjemme i en kortere periode.

Vi mener, at alle ordninger kan være brugbare, men at valget skal træffes i familien og ikke i systemet. Det forslag, der ligger her, får faktisk en god modtagelse i Kommunernes Landsforening, som i sit høringssvar siger, at den finder det positivt, at lovforslaget giver kommunerne frihed til at vælge, om de vil tilbyde tilskuddet til pasning af børn, samt at kommunerne får store muligheder for at tilpasse ordningen til de lokale forhold.

Venstre kan ikke ønske sig en bedre modtagelse af forslaget end den udtalelse fra KL.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne bede Venstres ordfører om at afklare en ting for mig. Det er selvfølgelig al ære

værd, at man ikke vil være smagsdommer, men det er på den anden side også en regerings forpligtelse at lede landet, herunder sørge for arbejdsudbuddet, og statsministeren har senest i et brev til José Maria Aznar givet udtryk for en meget stærk prioritering af, at kvinders arbejdsudbud fremmes, og at stadig flere kvinder gør sig gældende på arbejdsmarkedet. Det blev udtrykt meget udmærket og meget direkte, at både skattesystemer og tilskudssystemer skal gøre det attraktivt at blive beskæftiget og fastholde beskæftigelse.

Hvordan synes Venstres ordfører, at det her forslag stemmer overens med statsministerens meget stærke betoning af muligheden for, at kvinder kan være aktive på arbejdsmarkedet?

Kl. 10.05

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Når vi fremsætter det her forslag, er det ud fra et ønske om økonomisk at ligestille børnefamilierne, hvad angår børnepasning, og give den her ekstra mulighed i forhold til i dag. Og der er jo lagt en begrænsning ind, som siger, at man maksimalt kan få tilskud i 1 år, og det er bl.a. for at tage højde for, at vi har brug for at øge arbejdsstyrken, og at vi også gerne ser, at kvinderne er aktive på arbejdsmarkedet.

Men vi ønsker simpelt hen at give det en prioritering og tilgodese børnefamilierne. Hvis man føler, at det her er den rigtige løsning for den enkelte familie, så skal muligheden også være der.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For nylig skrev statsministeren i Søndagsavisen, at det var vigtigt for ham og for regeringen, at man gør noget for at bryde den sociale arv.

Et væsentligt led i at bryde den sociale arv og sørge for, at børn får den bedste mulighed for en god opvækst, er også at sørge for, at vi har nogle rigtig gode daginstitutioner. Der halter det meget, som vi har diskuteret under tidligere debatter.

Med det her forslag er vi meget nervøse for, at der bliver skåret ned på daginstitutionerne. Det fremgår ikke, hvor de penge, der nu skal bruges til at betale for, at nogle skal gå hjemme med deres børn, skal komme fra. Der står, at det skal forhandles med kommunerne.

Kan Venstres ordfører – hvem af dem det så er – oplyse, hvorvidt man vil sikre, at kommunerne ikke oplever negative økonomiske konse-

kvenser og begynder at skære ned på daginstitutionerne?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg må indrømme, at det stadig væk ikke står mig lysende klart, hvordan det her forslag stemmer overens med statsministerens meget kraftige betoning af nødvendigheden af at øge arbejdsudbuddet, som jo også fremgår af regeringens nationale målsætninger.

Det er jo klart, som der også står i bemærkningerne, at dette forslag gør det sværere at opnå regeringens målsætning om, at arbejdsudbuddet skal øges med 65.000 personer inden 2010. Derfor vil jeg høre, om Venstres ordfører har forslag til initiativer, som kan modvirke den negative effekt på arbejdsudbuddet, som det her forslag har, også i forhold til de store bekymringer, man må have i forhold til social arv, i forhold til kvinders brug af deres uddannelse, i forhold til muligheden for at gøre sig gældende på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, det er meget noterbart, at der i den grad er modstrid mellem Venstres politik på forskellige områder.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Også et opklarende spørgsmål: Der er i stk. 6, punkt 1, redegjort for, at hvis man modtager offentlig overførselsindkomst eller løn, så kan man ikke modtage tilskuddet her. Hvad nu, hvis man modtager renteindkomst i betydeligt omfang, eller hvis man modtager penge, fordi man udlejer f.eks. landbrugsjord, eller man får et betydeligt afkast, fordi man har en vindmølle? Giver den type af indkomster adgang til, at man alligevel får ydelsen her, eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Lovforslaget giver kommunerne mulighed for at give et nyt tilbud til børnefamilierne, og der er ikke noget som helst belæg for, som fru Line Barfod prøver, at sige, at det så betyder, at man skærer ned i daginstitutioner og forringer tilbuddene i øvrigt. Det er jo et spørgsmål om, at kommunerne tilrettelægger pasningstilbuddene efter det behov, der er, og får kapaciteten til at passe til efterspørgslen.

Vi vil simpelt hen ikke være med til at være dem, der skal bestemme, at f.eks. alle partout, som Enhedslisten gerne vil det, skal gå i et kom-

munalt dagtilbud. Vi ønsker en bred variation for at tilgodese de ønsker og behov, som den enkelte familie har. Også for at tage hensyn til dem, der arbejder på andre tidspunkter, og hvad ved jeg, der kan være af prioriteringer i den enkelte børnefamilie. Der er det, vi synes, at vi udvider viften af muligheder med det forslag. I øvrigt vil de her ordninger jo ikke på nogen måde blive dyrere end andre tilbud, i og med at der er den begrænsning med et maksimum på 85 pct. af nettoudgiften.

Kl. 10.10

Til fru Margrethe Vestager skal jeg sige, at regeringen jo tager en række initiativer i forhold til, hvordan vi kan øge arbejdsudbuddet: diskussioner om, hvordan vi kan få flere nydanskere i arbejde; hvordan vi kan få indvandrere i arbejde. Vi laver et helt handlingsprogram om flere i arbejde for på den måde at få øget arbejdsudbuddet.

Det gør vi jo netop for at klare de problemer, der ligger i forhold til mangelen på arbejdskraft, men samtidig vil vi altså også godt give den prioritering, at børnefamilierne får nogle bedre rammer. Derfor har vi fremsat forslag til ændring af barselorloven, og derfor fremsætter vi det her forslag. Vi synes, at det er nogle gode initiativer i forhold til at give børnefamilierne et godt udgangspunkt for deres hverdag.

Så fremgår det klart af forslaget, at man ikke kan have anden lønindkomst ved siden af, og i forhold til tekniske detaljer ved eventuel anden indkomst må vi se på det under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Karen Jespersen (S):

Jeg synes faktisk ikke, at fru Eva Kjer Hansen svarede på det spørgsmål om prioritering af midlerne. Der blev spurgt konkret i forhold til daginstitutionerne, men man kan vel i virkeligheden spørge endnu mere enkelt: Er det ikke rigtigt, at man nu prioriterer at bruge – ved at give forældre lov til at passe børn, altså ganske almindelige familier og ganske almindelige forældre – op mod 500 mio. kr. om året? Det betyder, at de penge så ikke kan bruges på andre områder, f.eks. til børn af svagt stillede og dårligt stillede familier.

Det er jo i en situation, hvor kommunerne har fået nogle meget skrappe sparekrav meldt ud. Der er årsmøde i Kommunernes Landsforening i øjeblikket, hvor det fremgår, at der bliver stillet nogle ret skrappe krav til kommunerne, som

man så skal finde besparelser i forhold til, og det er jo de store områder: ældre, skole og børn – ikke bare børnepasning til de svagt stillede børn. Men man vælger altså at prioritere de her familier frem for socialt dårligt stillede familier.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har fru Karen Jespersen sagt det, jeg gerne ville sige, nemlig at der altså ikke er lagt op til noget om, at kommunerne bliver friholdt for den ekstra udgift, der ligger her ifølge lovforslaget. Så kommunerne kommer altså til at skulle skære ned, og daginstitutionerne er et af de steder, de kan skære ned på. Det kunne også være andre steder.

Så vil jeg gerne sige, at Enhedslisten ikke har noget krav om, at alle børn skal i daginstitution. Vi ønsker tværtimod, at man skal have reelle muligheder for at vælge, hvordan man ønsker at tilrettelægge familiens liv.

Derfor så vi også gerne, at man havde barselorlov og forældreorlov med fuld lønkompensation og en central barselfond, der kunne sikre, at det også bliver en reel mulighed, uden at det belaster f.eks. små virksomheder for hårdt. Men det er jo ikke det, der ligger i det her forslag.

Det, der ligger i det her forslag, er, at enten de, der har rigtig mange penge, kan få nogle penge oveni ved at gå hjemme med deres børn, eller også at de, der har meget, meget få penge, og for hvem det økonomisk nogle gange vil kunne betale sig at få penge for at gå hjemme med børnene, kan benytte det her tilbud. Men den store gruppe, der måske har et hårdt presset arbejdsliv, har ikke mulighed rent økonomisk for at bruge det her tilbud.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

I forhold til spørgsmålet om pasning og muligheder vil jeg bare konstatere, at Danmarks Liberale Parti nu har udviklet liberalismen til kravet om, at alle skal have et offentligt tilskud, når de får børn. Det synes jeg er en helt ny udvikling i forhold til liberal politik, sådan som vi kendte den i gamle dage, men det må vi jo tage til os med interesse.

Det andet er opfølgningen på den her økonomisk diskussion, vi har. Kommuneaftalerne er lige så kendte for Venstres ordfører som for os andre. Da vi nu får at vide, at det her ikke vil ændre på mulighederne for børnepasning, så må man antage, at det her er et tomt slag i luften, fordi der

simpelt hen ikke er kommunal økonomi til at prioritere og lave den her type ordninger.

Hvis vi kan få bekræftet heroppefra, at det er et rent paradeforslag, som bare skal sige noget om, hvad Venstre gerne ville, hvis verden var bedre og den kommunale økonomi var baseret på, at penge vokser på træer, så ville det være fint. For ellers ville det være hensigtsmæssigt, at Venstre kan sige, hvor Venstre mener, at kommunerne skal skære ned for at få rum til den her ordning.

Kl. 10.15

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må sige, at jeg simpelt hen ikke forstår logikken fra de tre sidste ordføreres side i forhold til spørgsmålet om, hvor det er, at kommunerne skal skære ned.

Alle familier har jo et pasningsbehov i forhold til børnene, og det, vi ønsker, er at sige, at der i forhold til pasningsbehovet skal være en bred vifte af muligheder, man kan vælge. Her åbner vi op for en ny mulighed, som ikke er gældende i dag. Det har lagt nogle skrappe begrænsninger ind bl.a. i forhold til, hvad den økonomiske udgift kan være i kommunen, hvor vi siger, at udgiften maks. kan udgøre 85 pct. af nettoudgiften for pladsen i den pågældende kommune.

Dermed bliver det jo ikke noget, som betyder flere udgifter, hvis ellers kommunen tilpasser kapaciteten i forhold til den efterspørgsel, der er tale om. Så det kan aldrig blive dyrere end de nuværende tilbud i forhold til efterlysningerne fra familien for at få hjælp til pasningen.

Jeg forstår slet ikke Enhedslistens bekymring for, at det her rammer skævt. Det er en mulighed, som alle familier får, og jeg kan ikke se, at der skulle være en speciel interesse for nogle familier frem for nogle andre. Udgangspunktet må være, at man i den familie, hvor man synes, at det er den rigtige løsning for en tid selv at vælge at passe sine børn, fordi man nu synes, at det er godt for barnets udvikling, og fordi det er det, man har det bedst med i den pågældende familie, så kan vælge det, uanset hvilken position man i øvrigt kommer fra.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Indtil nu har der kun været talt om den negative økonomiske indflydelse, som dette forslag vil

have, men vi ved jo, at der også vil være positiv indflydelse på økonomien, hvis det her forslag bliver vedtaget.

Man ved jo f.eks., at børn, som bliver passet i daginstitutioner, er 20 pct. oftere syge end børn, der bliver passet hjemme, hvad deraf følger af mistede arbejdsdage og virksomhedernes mistede arbejdskraft, udgifter til medicin, til lægebesøg, til sygehusbesøg osv. Også socialt ved vi jo, at det påvirker børnene positivt og godt, at de får lov at være derhjemme og få en mere harmonisk start på tilværelsen, og det kan jo være med til at give færre utilpassede børn osv. osv. Så udgifter på det sociale område vil mindskes, hvis det her bliver vedtaget.

Kan fru Eva Kjer Hansen ikke bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I det brev, som statsministeren har underskrevet sammen med de øvrige nordiske EU-statsministre til den spanske statsminister i forbindelse med topmødet i Barcelona, som begynder i dag, står der udtrykkeligt, at kvinder er den største ubrugte arbejdskraftreserve i Europa. Derfor er det utrolig vigtigt, at man af hensyn til den grænende befolkning i Europa får kvinderne ud på arbejdsmarkedet, og i den forbindelse er det vigtigt, at der er pasningsmuligheder til rådighed for familierne.

Nu indfører den danske regering en pasningsmulighed, som har det fuldstændig stensikre resultat, at kvinderne bliver trukket væk fra arbejdsmarkedet. Hvordan synes Venstre selv, det går?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det står for mig helt klart, at Vestres ordfører lever i en anden virkelighed end den virkelighed, jeg møder.

Vestres ordfører mener, at det for familien er et frit valg, om man går på arbejde og har en arbejdsindtægt, eller om man går hjemme og passer barnet med et tilskud.

Det er rigtigt, at det for de meget lavtlønnede, for dem på kontanthjælp, hvis de har flere børn, kan være et frit valg. Men for en meget stor gruppe er det ikke reelt frit valg, for hvis de skal benytte denne her mulighed, vil det koste dem de penge, de ellers skulle bruge til at betale huslejen med, eller de penge, de ellers skulle bruge til at købe mad til barnet for.

Kl. 10.20

Det er klart, at det, hvis man har en mand, der er meget højt lønnet, godt kan hænge sammen, men for langt de fleste vil det ikke kunne hænge sammen. Derfor er det her forslag et forslag, der vil betyde en stor social skævhed og en stor risiko for, at nogle af de børn, der har aller mest behov for at få et godt pædagogisk tilbud, ikke kommer i daginstitutionerne. Derved vil det være med til at forstærke de sociale problemer i stedet for at lave nogle tilbud, der kunne forbedre børnenes forhold.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til fru Tove Videbæk: Ja, jeg kan bekræfte, at man absolut også vil kunne se nogle positive resultater af det og en positiv indflydelse jo først og fremmest i form af, at man i de familier, hvor man synes, det her er det rigtige valg, får det bedre, synes man har et bedre udgangspunkt og måske i virkeligheden får overskud og kræfter til nogle andre ting.

Det er meget væsentlig for mig at understrege det med, at hvis det er det, der betyder noget for familiens trivsel, så giver det jo en meget positiv afsmittende effekt i det hele taget.

Så skal jeg sige til fru Elisabeth Arnold og også til fru Line Barfod, at der jo ikke er noget til hinder for, at også mænd kan vælge at gå og passe deres barn eller deres børn i maks. 1 år, hvis der skulle være mænd, der har lyst til det. Jeg ved godt, at vi ud af alle statistikker kan se, at det fortrinsvis er kvinderne, der tager barselorlov og også har taget forældreorlov osv., men der er rent faktisk lige valgmulighed både for mænd og kvinder.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at der er et problem i forhold til, at kvinder er den største ubrugte arbejdskraft. Jamen det er rigtigt, at det jo er et faktum. Sådan er det, når vi ser på statistikkerne i Europa.

Men måske kan det her jo også have en positiv effekt på længere sigt i forhold til, at man får en god start eller en god periode i familien i forhold til børnepasningen og dermed på andre tidspunkter måske kan blive længere på arbejdsmarkedet eller indrette sig på en anden måde, eller hvad ved jeg.

Jeg har klart sagt, at det for os er en prioritering. Vi er meget opmærksomme på, at der bliver en større efterspørgsel efter arbejdskraft. Vi tager nogle initiativer på forskellige områder for

at øge arbejdsudbuddet, men vi vil ikke, fordi der er en større mangel på arbejdskraft, ofre de her valgmuligheder for børnefamilierne. Det er et prioriterings spørgsmål for os, og vi synes, at det er en vigtig prioritering, for det er et spørgsmål om at give børnefamilierne et godt grundlag for deres familieliv. Så det er helt klart det, der ligger bag vores ønske om at gennemføre den her beslutning.

Til fru Line Barfod skal jeg endnu en gang understrege – og jeg skal kvittere for indrømmelsen af, at det dog i hvert fald for nogle kan betyde et friere valg end i dag – at for de børn, der har et behov, fordi det er et spørgsmål om deres udvikling, deres trivsel, eller hvad ved jeg, er der allerede i dag en forpligtelse for kommunerne til at gå ind og overveje f.eks. at give et tilbud om at komme i et kommunalt dagtilbud.

Den forpligtelse vil jo stadig væk være gældende. Det er kommunernes ansvar at sørge for at tage fat om situationen, hvis der er nogle børn, der har et særligt behov.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes ikke, at svaret var meget tydeligt på mit spørgsmål før: Hvorfor man har begrænset det til arbejdsindkomst? Det blev henvist til udvalgsarbejdet. Men jeg synes alligevel, at det er en overvejelse værd. Der er jo mange mennesker, der tjener mange penge på andre måder end arbejdsindkomst. Der er mennesker, der lejer huse ud og lever af det. Det er jo ikke arbejdsindkomst. Vil de stadig kunne få ydelsen, når de gør dét?

Så er der mennesker, der lejer jord ud. Det vil jo typisk være landmænd, for det er dem, der har jord. Det er jo ikke en arbejdsindkomst at tjene penge ved at leje jord ud. Er de omfattet af det her?

Så vil der være mennesker, der på den ene eller anden måde lever af kapitalindkomst af forskellige grunde. Er de omfattet af undtagelsesreglen her? Det må regeringen kunne svare på.

Så synes jeg i øvrigt, at forslaget rejser en langt mere vidtgående principiel debat. Det hedder, at der er en række mennesker, der ikke benytter sig af offentlige tilbud f.eks. uddannelsstilbud eller andre tilbud. Får de på samme måde – og er det regeringens overvejelse at gå videre også dér? – en trækningsret i det offentlige, fordi de ikke brugte et tilbud?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det lyder jo som om, fru Eva Kjer Hansen ikke vil forstå, at det forslag til børnepasningsordning, som er beskrevet her, jo ikke er et, som bringer kvinderne i stand til at komme ud på arbejdsmarkedet. Tværtimod. Det er et, der vil holde dem hjemme.

Jeg ved ikke, hvad det er for en planet, fru Eva Kjer Hansen er faldet ned fra, men det er altså ikke en planet, vi kender mage til her, hvor der er mænd, der benytter sig af den slags ordninger. Alle erfaringer fra forældreorloven viser jo, at kun en mikroskopisk del af fædrene tager disse orlovsordninger. Jeg vil gerne spørge fru Kjer Hansen om, hvor mange fædre hun tror, der vil benytte sig af denne her ordning.

Nej, sandheden er jo, at det vil være de lavestuddannede, de ressourcetsvageste kvinder, der vil benytte sig af denne her ordning, de, som måske har allernæst brug for at komme ud og få en uddannelse og et arbejde.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg deler ikke fru Elisabeth Arnolds anskuelse om, at det kun vil være nogle meget afgrænsede grupper, der vil benytte denne her mulighed. Men hvis jeg skulle følge fru Elisabeth Arnolds argumentation, skulle vi jo også være imod at udvide barselorloven, for der er det også fortrinsvis kvinder. Men jeg har forstået, at der er fru Elisabeth Arnold dog inde på, at den kan vi godt forlænge, og at det er et godt skridt.

På samme vis argumenterer jeg for det her forslag. Jeg synes, at det er vigtigt at give børnefamilierne noget mere tid, noget mere plads, noget mere frihed til at indrette sig, som man nu føler, at man har behov for i familien. Jeg tror nemlig, at vi får nogle bedre familier ud af det og en bedre trivsel for alle parter. Det er simpelt hen begrundelsen for, at jeg synes, det her er vigtigt.

Til gengæld sætter vi så ind på en række andre områder i forhold til at finde den arbejdskraft, vi har brug for: i forhold til at få indvandrere i arbejde, i forhold til at få mange af dem, der i dag hænger på overførselsindkomst, tilbage med en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det vil vi sætte stærkt ind på at sikre.

Til hr. Villy Søvndal kan jeg gentage, at der, som det står i lovforslagets bemærkninger, er tale om, at man ikke må have anden lønindkomst. Det vil sige, at det følger definitionen i

forhold til, hvad der er lønindkomst, og hvad der ikke er lønindkomst.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal takke for svaret og bare konkludere, at det så betyder, at samtlige selvstændige – de har jo ikke arbejdsindkomst i den forstand, vel? – vil kunne få tilskuddet ved siden af deres selvstændige virksomhed, eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Der er tilsyneladende nogle begreber, som hr. Villy Søvndal skal sætte sig lidt bedre ind i, plus at hr. Villy Søvndal ved at nærlæse forslaget bemærkninger klart vil kunne se, at det også omfatter selvstændiges indkomst.

Så det er arbejdsindkomst som sådan både for lønmodtagere og for selvstændige, man ikke kan have ved siden af, hvis man vil modtage det her tilskud. Det står meget klart.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Karen Jespersen som ordfører.

Karen Jespersen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg her fremføre Socialdemokratiets synspunkter om forslaget.

Kommunernes Landsforening holder årsmøde netop i de her dage, i går og i dag, og et af de store temaer på årsmødet, som jeg deltog i i går, er behovet for at prioritere. Gang på gang blev det understreget på Kommunernes Landsforenings årsmøde fra kommunerne og fra KL's lederskab, at der er begrænsede midler til et stigende antal opgaver og med en stigende forventning i befolkningen. Man er jo samtidig i den situation, at regeringens meget hårde håndhævelse af et skattestop betyder nogle meget skrappe krav til besparelser i kommuner og amter, som jo også vil berøre kerneområder som børn, ældre og folkeskole.

Derfor synes jeg, at man må begræde et forslag som det her, hvor man prioriterer, synes jeg, stik imod den prioritering, der faktisk er behov for, nemlig en prioritering til gavn for dem, der har mest brug for det, nemlig de dårligst stillede børnefamilier og de dårligst stillede og truede børn.

KL 10.30

Man vælger altså her at bruge et beløb, som kan blive på op imod 500 mio. kr. om året, men

hvor man jo reelt ikke helt ved, hvor store beløb man taler om, på trods af at der er truende nedskæringer på vej i kommuner og amter også på børnefamilieområder, og på trods af at vi kan se, at der er meget alvorlige problemer med socialt belastede familier.

Oven i købet er det sådan, at det er en ydelse til forældre, der vælger selv at passe deres børn, og som i forvejen går hjemme, og ydelsen kan, som det også allerede er blevet påpeget, gå til ganske velstillede forældre, som faktisk har råd til at gå hjemme.

Det er jo også et signal om, at man udvider målgruppen for offentlige ydelser netop i en tid, hvor man faktisk har brug for at prioritere, som KL's formand – i hvert fald formand indtil i går – har understreget. Der er tværtimod brug for at indsnævre målgruppen og begrænse befolkningens forventninger til, hvor mange ydelser man kan få af det offentlige.

Det andet store problem ved forslaget, som jo også allerede er blevet understreget under de korte bemærkninger fra flere ordføreres side, er, at det er med til at trække arbejdskraft væk fra arbejdsmarkedet i en tid, hvor der er brug for det modsatte.

Vi kender jo lidt til erfaringerne fra Norge, hvor man har forsøgt noget tilsvarende, og hvor det gav, så vidt jeg er orienteret, ganske alvorlige problemer på det norske arbejdsmarked med netop noget af det personale, der arbejder på omsorgsområderne, hvor man i forvejen mangler arbejdskraft også i Norge. Det var meget dem, der benyttede sig af en tilsvarende mulighed.

Det er altså noget af det, vi kan forudse i en tid, hvor vi faktisk mangler hjemmehjælpere, sygeplejersker og lignende omsorgsarbejdere. Dem vil der blive endnu større mangel på på grund af et forslag som det her.

Der er et tilsvarende problem med integrationen af de kvinder, der har en anden etnisk baggrund, hvor der er brug for, at de kommer ud på arbejdsmarkedet, og at deres børn kommer ud blandt andre børn. Der kan man også være bekymret for, at det her vil modarbejde integrationen.

Jeg synes også, at hørings svarene som helhed er meget negative, og hvis man så oven i købet også havde spurgt arbejdsmarkedets parter, arbejdsgiverne og lønmodtagerne, tror jeg, man ville have fået tilsvarende kritiske høringssvar, fordi det netop trækker arbejdskraft væk fra arbejdsmarkedet.

Med de kritiske bemærkninger kan jeg sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte lovforslaget.

Pia Kristensen (DF):

Dansk Folkeparti hilser lovforslaget velkomment. Med tilskudsordningen til pasning af egne børn bliver der skabt bedre forudsætninger for, at børn og forældre kan tilbringe mere tid sammen i barnets første leveår, og det ser vi som et skridt i den rigtige retning.

Vi ønsker en bedre familiepolitik, og vi mener, at vi netop nærmer os det ved at indføre denne ordning. Den udvidede valgfrihed betyder, at den enkelte kan vælge netop den pasningsordning, der passer bedst til den enkelte familie, og vi mener, det må være det, det handler om.

Vi har dog ét kritikpunkt, og det er varighedsbegrænsningen, der betyder, at ordningen kun kan benyttes i 1 år. Vi ville gerne have tilgodeset de familier, som helt bevidst har planlagt at passe egne børn f.eks. indtil skolealderen.

Dansk Folkeparti accepterer dog, at balancen mellem hensynet til familiernes muligheder for selv at passe egne børn og hensynet til at begrænse de negative effekter på arbejdsudbud, ligestilling og kommunernes økonomi taler for at begrænse ordningen.

Der har været kritiske røster fremme i medierne i forbindelse med lovforslaget. I Jyllandsposten fra den 24. februar udtaler en psykolog og forsker ved Danmarks Pædagogiske Universitet, at et barns udviklingsmuligheder begrænses, når det passes af en far eller mor. Formanden for BUPL udtaler, at børn, der passes af deres forældre, vil få vanskeligheder med at udvikle sociale kompetencer, og hun kalder forslaget for dybt bekymrende.

I skærende kontrast til disse påstande har vi så de andre eksperter, dem, der slår til lyd for, at forældre skal tage sig mere af deres egne børn, eksempelvis lektor Lone Nørgaard, som har skrevet utallige kronikker om børn og omsorg. Hendes holdning er, at forældre skal tage børneomsorgen på sig, at en pædagog ikke kan erstatte en omsorgsperson i hjemmet, og hvad angår den sociale adfærd, er det en indlæring, der finder sted i hjemmet via daglige gøremål.

Vi andre, der er her, kan så herefter diskutere, hvem der er de rigtige eksperter, men jeg tror snarere, det vil blive et holdningsspørgsmål end en konstatering.

Dansk Folkepartis holdning er, at samfundsværdier videreføres i familierne. Den gensidige respekt og forpligtelse over for andre mennesker, som børn oplever i deres hjem, er altafgørende for deres videre liv, og vi mener ikke, at offentlig omsorg hverken kan eller skal erstatte de naturlige bånd i form af familien. Derfor ønsker vi, at børn og forældre skal have mulighed for mere samvær.

Her til sidst vil jeg nævne, at den forhenværende statsminister i en nytårstale udtrykte sin bekymring over, at han tidligt om morgenen så små søvnige børn bag på forældrenes cykler på vej til børneinstitutionerne. Han sluttede med de nok så kendte ord: »Kan vi ikke gøre det bare lidt bedre?«

Dansk Folkeparti mener, at det lovforslag, vi behandler i dag, er et skridt på vejen til at gøre det bedre, og derfor støtter vi det med glæde.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Dansk Folkeparti plejer jo gerne at omtale sig selv som et socialt parti. Jeg vil gerne høre, hvordan det stemmer med, at man her er med til at støtte et forslag, som ifølge forslaget egne bemærkninger vil betyde, at kommunerne får merudgifter næste år på 325 mio. kr. og året efter på ½ mia. Der er ikke anført noget om, at kommunerne får refunderet disse penge, og det vil sige, at kommunerne altså skal ud og skære ned andre steder ud over de nedskæringer, som kommunerne i forvejen er pålagt som følge af de aftaler og den finanslov, som Dansk Folkeparti støtter.

Hvordan hænger det sammen, at man på den ene side siger, at man gerne vil gøre mere for dem, der har sociale problemer, for ældre, for børn og for andre, og på den anden side er man altså med til her at støtte et forslag, som betyder nedskæringer i kommunerne på netop disse områder, da der ikke er så mange andre områder at skære ned på?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg kan svare ganske kort: I Dansk Folkeparti mener vi, at det at investere i vores børn og deres fremtid er overordentlig væsentligt, og det skal der også afsættes penge til.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig: Der skal afsættes penge til vores børn. Hvor er de penge henne?

I finanslovaftalen skærer man ned, og her foreslår man, at der skal være yderligere nedskæringer i kommunerne. Hvor er de penge henne, der skal investeres i vores børn?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg kan kun igen sige: Dansk Folkeparti finder det fornuftigt, at der bliver investeret i børnene, og der er selvfølgelig også taget højde for, hvor penge skal komme fra.

Under de forudgående overvejelser til det her forslag har der været nedsat en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration osv., osv. Næsten alle ministerier har været indblandet for netop at finde en balance, så det kan passe sammen med den kommunale økonomi, med arbejdsudbuddet og integrationen af indvandrede. Pengene er jo som sagt fundet og bliver fundet, ellers ville regeringen jo ikke være fremkommet med lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis Dansk Folkeparti ved, at pengene er fundet, kunne vi andre så ikke få oplyst, hvor de er fundet henne? Det ville da være væsentligt for debatten her.

En del af kritikken af forslaget går jo netop på, at det vil føre til nedskæringer i kommunerne og dermed netop ramme nogle af de børn, som Dansk Folkeparti siger man gerne vil være med til at støtte.

Hvor kommer pengene fra? Når Dansk Folkeparti åbenbart er blevet indviet i det, kan vi andre så ikke få det at vide?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil blot sige til fru Line Barfod: Der er jo ingen tvang. Kommunerne skal ikke benytte sig af ordningen. De er frit stillet med hensyn til, om de vil bruge den eller ej.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

Det Konservative Folkeparti hilser et forslag, der kan give familierne mulighed for bedre at kombinere familie- og arbejdsliv, velkomment.

Vi mener, det er positivt, når familier i større omfang kan få lov til at være med til at vurdere: Hvordan skal vores situation se ud? Hvor meget skal vi arbejde? Hvornår skal vi arbejde? Skal vi arbejde lidt mere eller lidt mindre af hensyn til børnene? Er der en af os, der en overgang kan blive hjemme af hensyn til barnet? Det er utrolig positivt, når man får mulighed for at vælge, om man selv vil passe barnet, eller om man vil lade en institution passe barnet. Derfor synes vi, det her forslag er positivt.

Samtidig giver det økonomisk ligestilling mellem dem, der lader deres børn passe i en daginstitution, og dem, der vælger at gøre det derhjemme.

Det giver samtidig kommunerne mulighed for fleksibelt at sammensætte de pasningstilbud, man ønsker at give ude i den enkelte kommune. Bl.a. ved vi jo, som det tidligere er nævnt, at Søllerød Kommune har ønsket denne her ordning i lang tid. Nu får de muligheden for at tilbyde den.

Det har før været sådan, at kommunerne kan give tilskud til, at familier får andre til at passe deres børn, hvis de ønsker at få det gjort privat. Nu udvider vi det så til, at forældrene også kan få tilskud, når de selv passer deres børn. Man kan altså få lov at være sammen med sine egne børn og ikke bare andres børn.

Det er jo også muligt for kommunerne at tilpasse deres forhold. Der er ikke nogen tvang her. Kommunerne kan selv vælge, om de vil indføre ordningen, om de mener, de har mulighed for at tilbyde denne her øgede fleksibilitet, om de eventuelt mener, det kan betale sig, og de har muligheden for at tilpasse de forskellige tilbud, der er til pasning af børn, i forhold til, hvordan de selv finder det mest hensigtsmæssigt, og hvad vælgerne i den enkelte kommune ønsker af deres politikere.

Der er i forslaget indsat visse hensyn til arbejdsudbud, til integration osv. Det har været nødvendigt; det mener vi også. Vi kunne godt tænke os at give større fleksibilitet, som der også er blevet talt om tidligere, men der er samtidig hensynet til arbejdsmarkedet, og der er samtidig hensynet til integrationen, at børn ikke risikerer at gå derhjemme, helt til de skal i skole, uden at have lært dansk.

Der er altså et frit valg. Nogle taler så om, at kommunerne skal skære ned. Jeg vil nærmere sige: Lad os se at komme i gang. Jeg vil gerne opfordre kommunerne til at gøre det her. Jeg tror ikke nødvendigvis, at de behøver at skære ned. Der er mulighed for at tilpasse ordningen, som man selv ønsker det, og det skal kommunerne selvfølgelig have mulighed for, men jeg håber samtidig, at det vil lykkes for mange kommuner at gøre det her, så vi kan få denne her ordning i den største del af landet til glæde for børnefamilierne.

Man kan også tale om frygten for færre pasningstilbud. Vil kommunerne skære ned? Nej, det tror jeg ikke. Kommunerne vil tilpasse det efter de enkelte familier i deres kommune. Men jeg vil da godt opfordre ministeren til at sikre sig, at det ikke kommer til at betyde, at der bliver færre offentlige pasningstilbud, for selvfølgelig skal børnefamilierne også have den mulighed, hvis de mener, at det er det, der er mest hensigtsmæssigt for netop dem.

Alt i alt er det et godt forslag med gode afvejninger mellem arbejdsmarkedet, integration, kommunernes muligheder for at tilbyde det, de gerne vil, og så fleksibiliteten først og fremmest for den enkelte børnefamilie, som i højere grad kan få lov at tilpasse deres eget liv, sådan som de gerne vil, som de mener, det er bedst for dem, og som de mener, det er bedst for netop deres børn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er jo ikke en hemmelighed for nogen, at det her er et forslag, Venstre går meget ind for. Og det står jo også meget klart, når man læser bemærkningerne til lovforslaget, at den konservative minister er klar over, at det vil kunne få en række negative konsekvenser.

Jeg tror ikke, at vi – i hvert fald ikke i dag – kan nå til en forståelse af, at der er stor forskel på, om man har et frit valg, afhængigt af, om man tjener mange penge, eller om man har et økonomisk problem. Men lad det ligge.

Kl. 10.45

Jeg kan forstå, at kommunerne for at rette op på de sociale problemer, det her forslag kan medføre, skal udføre et stort opsøgende socialt arbejde for at se, om de børn, der nu bliver passet hjemme, har sociale problemer og skal i daginstitution. Jeg forstod på Venstres ordfører, at der ikke ville blive noget problem med socialt udsatte børn, fordi kommunen jo har en forpligtelse til at sikre, at de her børn har det godt.

Så vil jeg gerne høre: Bliver der afsat ressourcer til det her opsøgende sociale arbejde? Vil De Konservative sikre, at der bliver sat midler af til at afbøde nogle af de negative sociale konsekvenser af det her forslag?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Med hensyn til det frie valg har jeg faktisk bemærket i debatten om netop det her forslag, at der er utrolig stor uenighed om, hvorvidt det er de rigeste eller de fattigste, eller hvem det er, der kommer til at benytte det her forslag. Så skal vi nu ikke vente og se, hvem det rent faktisk ender med at være? Jeg tror, det bliver et bredt spektrum af den danske befolkning, der ønsker at benytte det her.

Jeg kan sige til fru Line Barfod, at det jo faktisk er sådan, at allerede i dag skal kommunerne sørge for, at de børn, der har specielle sociale problemer, kommer i institution, så den sikkerhed er der allerede i dag. Kommunerne har allerede forpligtelse til at sikre det her over for børnene.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Kommunerne har i dag en forpligtelse til at give gratis daginstitutionsplasser, hvis et barn har et socialt behov for det, men er det, som man lægger op til her fra regeringens side, at kommunerne skal ud og opsøge de familier, der vælger at passe børnene selv, og se, om børnene har sociale problemer for at se, om de så skal tvinge dem i daginstitution? Eller hvad er formålet med det? Og hvem er det, der skal udføre det?

For samtidig går man jo med regeringens finanslov ind og skærer ned på alt det forebyggende arbejde og fjerner f.eks. de beboerrådgivere, der ude i de store almennyttige bebyggelser har den tætte kontakt, ikke som nogle, der kommer og kontrollerer, men som nogle, der er med til i dagligdagen at udføre opsøgende socialt arbejde med en positiv effekt. Men det har man skåret væk. Hvem er det så, der skal stå for det her sociale arbejde?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det er jo sådan, at man allerede i dag kan lade være med at skrive sit barn op til daginstitution, og derfor skal kommunerne allerede i dag gøre de her foranstaltninger, som fru Line Barfod rig-

tigt nævner. Der er mulighed for, at man tilbyder en gratis daginstitution, hvis der er sociale hensyn at tage. Sådan er det allerede i dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Allerede i dag er det sådan, ja, men det her forslag lægger jo op til, at der skal være langt, langt flere børn, der skal gå hjemme.

Der vil være en del af de børn, der har aller mest behov for at være sammen med andre børn, lære at omgås andre børn, få et socialt rum og have nogle, der har overskud til at tage sig af dem, hvis de er i en presset social familie, hvor moderen f.eks. er enlig mor på kontanthjælp og ikke har så meget overskud at give af, hvilket ikke alle har. Jeg ved, at der er mange, der har et kæmpe overskud på trods af de elendige økonomiske vilkår, de har, men der er også nogle, der ikke har det overskud, og deres børn har i dag mulighed for at komme i daginstitution.

Med det her forslag vil det for nogle bedre kunne betale sig økonomisk at gå hjemme med børnene, og hvis man ikke har penge nok til mad, og man ikke har penge nok til at købe tøj til sit barn, så er der ikke så meget tvivl om, hvad man vælger – så går man hjemme. Og det vil sige, at så er der nogle børn, som ikke kommer i daginstitution, og som vi taber på gulvet, hvis ikke man gør noget andet for at sikre, at de her børn får muligheden for at få hjælp, og det er det, jeg spørger om, hvad man vil gøre ved fra De Konservatives side, når man samtidig andre steder skærer ned på det forebyggende arbejde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg har altså svært ved at forstå, at fru Line Barfod har så lidt tillid til danske forældre. Jeg tror altså, langt de fleste børn i Danmark har rigtig godt af at blive passet af deres egne forældre. Jeg tror faktisk, at det er utrolig sundt for børn at have deres forældre og mærke deres omsorg og kærlighed også i det daglige, og – gerne i et års tid midt i perioden inden skolealderen – også mærke den i dagtimerne, fordi den ene forælder ikke er på arbejde.

Kl. 10.50

Men som jeg har sagt nu utallige gange: Der arbejdes allerede i dag ude i kommunerne på at sikre, at de børn, der har det socialt virkelig skidt, kommer i daginstitution og får en friplads.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Det her er jo på en måde en ganske principiel diskussion under en overskrift, der hedder: Skal vi fremover til at præmiere folk, der ikke benytter sig af offentlige tilbud, ved at de laver en særlig opsparing, der så på et senere tidspunkt kan hentes hjem? Så er der mange, der har meget til gode. Der er mange af de korttidsuddannede, der har kolossalt meget til gode osv., osv. Det synes jeg er den principielle debat, vi savner lidt omkring det her spørgsmål.

Bortset fra det drejer forslaget sig jo om, at et forældrepar eller en forælder skal kunne modtage 85 pct. af nettoudgiften til en daginstitutionsplads i højst 1 år og højst til 3 børn, dog ikke folk, der er på offentlig overførselsindkomst eller har arbejdsindkomst, som vi diskuterede det under de korte bemærkninger.

I SF synes vi, det er vigtigt at finde modeller, der giver svar på at kombinere arbejds- og familieliv, i stedet for at hænge i en gammel orden, der hedder, at vi enten skal vælge det ene eller det andet. Og det her forslag lægger jo så besluttet op til enten at vælge det ene eller det andet.

Vi synes, at der er tre meget konkrete problemer i forslaget her.

Hvis nu man havde 0,5 mia. kr., som forslaget kommer til at koste, når det er fuldt udfoldet, til at brænde af på børneområdet og stillede spørgsmålet: Hvad synes vi i dag er det største børnepolitiske problem?, så er der i mit hoved ingen tvivl om, at det største børnepolitiske problem, vi har, er, at børn, der har brug for anbringelser, ingen pladser kan få.

Det er regeringen, synes jeg, underligt uoptaget af. Jeg ved godt, at socialministeren fra starten af sin periode meldte ud, at det var et af de højest prioriterede områder, men når man kigger på, hvad der efterfølgende er sket, må man sige, at det er fantastisk tyndt. Det er fantastisk tyndt i finanslovsammenhæng, hvor der ikke er noget som helst til det, og jeg er spændt på, om kommuneforhandlingerne vil give noget til det.

I den der diskussion om økonomien forstod man næsten de borgerlige ordførere sådan, at der var rimelig god plads i den kommunale økonomi. Jeg tror, de borgerlige ordførere er på nogen afstand af den virkelighed, der udfolder sig rundt om i kommunerne.

Man er vel bekendt med, at kommunerne lige har sparet 1 mia. kr. på deres udgifter, fordi regeringen og regeringens støtteparti har tvunget dem derved, og at de skal endnu længere ned næste år?

Det betyder da, at de kommer ud i en prioriteringsdiskussion, der hedder, at vil de det her, er de nødt til at skære på nogle andre områder. De kan vælge, at det ikke skal være børnene, at det skal være de gamle i stedet for. Men det er jo den reelle situation, som også mødet i Kommunernes Landsforening i går klart understregede.

Det er den ene grund til, at vi er imod. Hvis vi havde 0,5 mia. kr. at brænde af på børneområdet, ville vi bruge dem til de mest udsatte børn og ikke strø dem med lind hånd ud over børneområdet som sådan. Det er det, man i politik kalder prioritering.

Det andet problem er ligestillingen, både i forhold til etnisk ligestilling og i forhold til kvinders ligestilling.

Man kan have mange smukke drømme om, at det her ikke vil være ligestillingsmæssigt skævt, men når man har et kompensationsbeløb, der er 85 pct. af nettodriftsudgiften af en daginstitutionsplads, er det formentlig den ordning af dem, der indtil nu har været, der har mest kvindepolitisk og ligestillingspolitisk skævside overhovedet, som regeringen er i færd med at indføre lige nu.

Den konservative ordfører nævnte, at det var vigtigt af hensyn til etnisk ligestilling. Det vil jeg måske godt have udfoldet lidt på et tidspunkt. Jeg er simpelt hen ikke i stand til at forstå, hvordan det overhovedet er i stand til at bidrage til etnisk ligestilling. Jeg studsede lidt over det, men tog ikke ordet under de korte bemærkninger.

Vi er summa summarum meget tilhængere af børnepolitiske forslag, der bringer børnefamiliernes vilkår videre, vi har oven i købet bidraget med mange af dem, men det her forslag om længst muligt i eget hjem er vi ikke i stand til at støtte.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan høre, at jeg åbenbart ikke har forklaret mig godt nok, siden hr. Villy Søvnald kunne misforstå det, jeg sagde før. Jeg sagde netop, at *begrænsningen* i loven var en foranstaltning for at få også børn af indvandrere i daginstitutioner i hvert fald i en periode, så man sikrer sig, at de kan lære dansk, inden de kommer i skole.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det kan være, det var mig, der misforstod det. Det var jo også en meget lang sætning. Men sagen er vel, at den konservative ordfører hermed indrømmer, at det her har nogle ligestillingsmæssige konsekvenser, der ikke er så heldige, og at det, regeringen gør, er at forsøge at begrænse de uheldige virkninger. Så det er en form for skadesreduktion, regeringen har bevæget sig ind i i forhold til sit eget forslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Hr. Villy Søvnald kom ind på, at flere og flere børn anbringes uden for hjemmet i dag, og det er korrekt. Det er et meget voldsomt problem.

Der er lærde mennesker, der peger på, at en af årsagerne til, at de børn når ud i den situation, måske kan ligge i barndommen, og at det måske kunne have været undgået, hvis man havde haft mere tid til at tage sig af sine børn, mens de var små.

Vi ved jo, at koncentrationsevnen udvikles hos et barn i 0-2-års-alderen, og den udvikles bedst sammen med et eller få mennesker, og på en institution, hvor en pædagog skal deles om flere børn, er det næsten ulandsiggorligt.

Jeg vil spørge hr. Villy Søvnald, om han ikke mener, der måske kunne ligge noget forebyggelse i, at forældre nu har mulighed for at passe deres børn i barndommen, så vi måske undgår at få bimmer- og zapperbørn i skolerne og senere hen få dem anbragt på institutioner.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu er jeg jo godt nok i modsætning til hr. Villy Søvnald nyvalgt til Folketinget og har derfor ikke lige så mange års erfaring i politik, men det var faktisk min opfattelse, at politik netop drejer sig om afvejning mellem forskellige behov.

Det er rigtigt, at vi i Det Konservative Folkeparti ønsker integration, og vi ønsker, at børn af udlændinge lærer dansk, inden de skal i danske skoler, men vi ønsker faktisk samtidig at give familierne større frihed og bedre mulighed for at kombinere familie- og arbejdsliv. Det er det, vi ønsker at gøre her, altså med en politisk afvejning, vil jeg gerne sige til hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Fair nok. Det er så der, vi skiller i debatten – sagt til Det Konservative Folkepartis ordfører. Det er klart, at det, vi er optaget af, er at prioritere i forhold til der, hvor de sociale problemer er størst, og det er jo det modsatte af at strø om sig med lind hånd til grupper, der ikke nødvendigvis har et behov. Det er der, vi skiller afgørende i den politiske debat, og det er jo fair nok.

Til Dansk Folkepartis ordfører, der spørger, om man ikke i alle tilfælde kan være sikker på, at børn har bedst af at gå meget lang tid hjemme, tror jeg, at svaret er nej. Alle de børnepolitiske studier, jeg har set, siger, at de børn, der klarer sig bedst, er børn, der lever i familier, som finder en eller anden fornuftig kombination mellem arbejdsliv og familieliv.

Hvis man kigger på de allerhårdest ramte børn, dem, vi tvangsfjerner, tror jeg altså, at argumentationen er svær. Det er jo sager, hvor børn har været udsat for incest eller vold derhjemme. Det er ikke lige præcis et argument for det, men jeg ser det i forhold til debatten om tvangsanbringelser, når den kommer ind, og der tror jeg ikke man kan anvende det argument.

Men derfra og til at slutte generelt er der jo et stykke vej. Ganske generelt er jeg da af den overbevisning, at det er en god idé, at børn og forældre har meget tid sammen. Og det er derfor, vi i SF har været optaget af meget fleksible modeller, der er i stand til at forene familieliv og arbejdsliv. Men jeg vil advare Dansk Folkeparti imod at anvende argumentet sådan ganske generelt. Det tror jeg ikke holder vand.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Charlotte Dyremose for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu taler hr. Villy Søvnald så smukt om de her politiske afvejninger, og der forstår jeg så, at hr. Villy Søvnald, fordi der er ganske, ganske få forældre i dette land, der af en eller anden årsag er misbrugende eller voldelige over for deres børn, vil forhindre andre børnefamilier i fleksibelt at tilrettelægge deres familieliv, sådan at de – langt den største del af danske forældre – kan tilpasse deres familie- og arbejdsliv, så det passer til deres situation og til deres børn. Bare for at gøre den politiske afvejning klar her.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes, man skal lade være med at tegne et vrangbillede af, hvad jeg faktisk sagde. Jeg gjorde meget ud af i mit indlæg at gøre opmærksom på, at vi var tilhængere af modeller, der gav familierne mere tid til, at forældre og børn kunne være sammen.

Så havde vi en meget præcis debat om anbringelse af børn, hvor jeg advarede imod en meget enfoldig forestilling om, at det altid er en fordel for børn og forældre at være sammen.

Hvis man ikke er i stand til at adskille de to debatter, så indrømmer jeg, at så bliver det selvfølgelig lidt mudret.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi til ordførerne, og det er fru Margrethe Vestager.

Kl. 11.00

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, at debatten, som vi allerede har haft den, gør det til en meget klar tilståelsessag fra regeringspartierne side. Man ville egentlig noget, men man kan godt se, at det er en dårlig ide.

I lovforslagets bemærkninger hedder det om den balance, politiske afvejning, man forsøger at varetage, at det vedrører hensynet til familiens muligheder for selv at passe deres børn og hensynet til at begrænse de negative effekter på arbejdsudbud, ligestilling, integration og kommunernes økonomi.

Man er altså fuldstændig larmende klar over, at det er en dårlig idé, man har fået, for det har negative effekter at give forældrene mulighed for at passe deres egne børn. Og for at begrænse disse effekter, siger man i bemærkningerne, at man må begrænse ordningen i forhold til tilskuddets størrelse, varighed, børnealdersgruppe omfattet af ordningen, og inden for disse rammer give kommunerne betydelig frihed til at tilpasse ordningen til de kommunale forhold.

Resultatet er en ret uskøn lovgivning. Resultatet er en lovgivning, som hverken giver særlig meget frihed eller er nem at gennemskue, hverken for borgere eller for kommuner. Hvem vil, hvem vil ikke? Hvor kan man, hvor kan man ikke?

Hvis man vil ligestille forældre, der selv passer deres børn, med forældre, som får dem passet andetsteds – som jeg kan forstå er hele pointen ved forslaget – synes jeg, man skulle fremsætte et klart lovforslag, som virkelig giver no-

get frihed, og så betale den pris, ordningen koster, og melde klart ud, som man jo faktisk gør det i dag her fra Folketingets talerstol, hvor man siger, at man faktisk synes, det er bedst for børn at være hjemme hos deres mor i en passende årække. Helst skal kærligheden udøves i dagtimerne, må man forstå.

Men lovforslaget bærer jo præg af, at man ikke er villig til at betale med de negative effekter på arbejdsudbud, ligestilling, integration og økonomi. Man fremsætter et lovforslag, som har en række ulemper, og derved begrænser man ordningen, så den hverken smager af det ene eller det andet, men kun giver det lysende klare indtryk, at man på et tidspunkt er kommet til at love noget uden at gennemtænke et sådan løftes negative konsekvenser. Det kan kun skyldes, at det skulle fremsættes inden for 100 dage, uanset at lovgivningen dermed bliver meget svær at bruge til noget og faktisk ikke giver den mulighed, man gerne vil have.

Hvis man så ser bort fra, at lovforslaget er så halvhjertet, som det er, synes jeg, at bemærkningerne på glimrende vis anskueliggør det problematiske i at give den her type af tilskud.

For det første er det principielt problematisk, at det offentlige skal betale til mennesker, der vælger, at de ikke vil arbejde. Det er selvfølgelig et fuldstændigt legitimt valg at træffe, ingen problemer i det. Spørgsmålet er, om det offentlige i den forbindelse skal forpligtes til at betale for det. Vi er faktisk på vej til at indføre en borgerløn, som er betinget af, om man har børn eller ej. Det er meget interessant, at et såkaldt liberalt parti og et konservativt parti fremlægger den type af tanker. Det er virkelig en nyskabelse.

I Det Radikale Venstre er vi faktisk så socialliberale, at vi mener, at det offentlige som udgangspunkt først og fremmest skal sørge for dem, der ikke kan klare sig selv, og give en håndsækning til dem, der har behov for det. Vi ønsker ikke at udvikle velfærdssamfundet til et supermarked, hvor alle, der har betalt skat, også har en trækningsret. Det er ikke vores idé om et velfærdssamfund.

Men hvor liberal er Venstre egentlig nu om dage? Hvor er de borgerliges kamp for at afskaffe tilskudssamfundet? Hvad er der blevet af det?

For det andet er der det store problem, der ligger i, at man ved at give denne her type af tilskud giver kvinder, som har lavtlønsmuligheder, en meget stærk tilskyndelse til at trække sig væk fra arbejdsmarkedet – deres uddannelse forældes, deres fodfæste mindskes. Det er et

problem, og det indrømmer regeringen jo også fuldstændig åbenlyst i bemærkningerne. Man må sige, at man faktisk skal stå forholdsvis tidligt op for bare at finde på initiativer, der kompenserer for det, som det her forslag vil betyde, i forhold til at vi overhovedet kan løfte vores velfærdssopgaver på plejehjem, i børnehaver og andre steder.

For det tredje vil en ordning som denne her, uanset hvordan man vender og drejer det, have en dårlig effekt på integrationen – børn, som ikke lærer dansk, mødre, som ikke kommer i arbejde – og det harmonerer dårligt med regeringens eget udspil om, at arbejde skaber integration.

For det fjerde er forslaget dybt problematisk i ligestillingssammenhæng. Ministeriet mener selv i bemærkningerne, at ordningen i helt overvejende grad vil blive benyttet af kvinder. Det tror vi er fuldstændig rigtigt – kvinder, som får det sværere på arbejdsmarkedet, kvinder, som vi har brug for, og kvinder, hvis børn også har brug for at være sammen med andre.

På grund af disse principielle og meget store konsekvenser i forhold til at give tilskud til at passe egne børn, er vi principielt imod en sådan ordning.

Kl. 11.05

Line Barfod (EL):

Den forrige ordfører, fru Margrethe Vestager, har meget klart redegjort for de store problemer, der er med dette forslag, og også for regeringens egen indsigt i de mange negative konsekvenser, både omkring ligestilling, integration, økonomi osv.

I forhold til spørgsmålet om integration vil jeg derfor blot fremhæve, at BUPL i deres hørings svar henviser til erfaringerne fra Norge, hvor man har indført en tilsvarende model, og hvor erfaringen viste, at omkring 10 pct. af flygtninge- og indvandrerfamilierne aktivt havde valgt enten at trække børnene ud af daginstitutionerne eller helt at lade være at indskrive dem som en direkte følge af ordningen. Så man kan altså her klart se, at det får de negative konsekvenser, som regeringen også forudsiger i bemærkningerne til lovforslaget.

Det mærkelig er jo så, at man ikke gør noget på anden vis for at forebygge. Når nu man vil holde fast i det her valgløfte, kunne man jo have valgt at sige, at samtidig med at vi holder fast i det her valgløfte, gør vi noget andet for at prøve at modvirke nogle af de negative konsekvenser,

f.eks. ved så at komme med noget forebyggende socialt arbejde.

Men det er der ikke noget af, tværtimod skærer man ned på det forebyggende sociale arbejde, og bl.a. fjerner man beboerrådgiverne.

Forslaget fører også til nedskæringer på kommunerne ud over de nedskæringer, der i forvejen er pålagt kommunerne. Det betyder også, at mange kommuner vil være nødt til at skære ned på det sociale arbejde og på daginstitutionerne.

Så har vi haft en diskussion her i dag om frit valg og om frihed til at vælge. Jeg vil gerne sige, at jeg har fuld tillid til, at størstedelen af de danske familier og forældre er gode forældre, og at de vil det bedste for deres børn. Der er stort set ingen forældre, der ikke ønsker det bedste for deres børn. Men spørgsmålet er, hvilke muligheder man har.

Jeg kan forstå på regeringen, at frit valg handler om at lave sådan nogle teoretiske muligheder, og så kan de rige vælge. Og så kan de allerfattigste med det her forslag blive tvunget til at vælge.

For mig handler frit valg om at give nogle reelle valgmuligheder. Den virkelighed, som jeg har mødt igennem mange år, er altså, at hvis man står med en økonomi, hvor der ikke er penge nok til både husleje, mad og tøj til børnene, er valgfrihed en floskel, for hvis man har muligheden for med den her ordning at få 1.000 kr. mere om måneden, end man ellers ville have haft, er der ikke så meget valg.

Så kan jeg forstå, at holdningen er, at det jo også er fint, hvis man så vælger at gå hjemme med barnet. Men dermed overser man fuldstændig, at de børn, der lever i familier, der er socialøkonomisk presset, netop har behov for også at være sammen med andre børn. De har behov for at få nogle andre impulser.

Forældre i de familier, der er så pressede, har ikke det overskud, der skal til. De har ofte ikke engang de penge, der skal til for at betale billetten for at komme med bussen ind til Zoologisk Have for slet ikke at tale om indgangskortet til Zoologisk Have, eller andre muligheder for, at man kan lave nogle aktiviteter med børnene. De har ikke det overskud, der skal til for at få dagligdagen til at hænge sammen i forvejen. Hvis de så oven i købet også skal have alle dagene til at gå med børnene, bliver der altså problemer i mange familier. Det er der ikke taget højde for.

Jeg forstår ikke regeringen her – men det må jo være, fordi man lever i en helt anden virkelighed end den, som en stor del af befolkningen

møder ude i hverdagen. Jeg vil gerne endnu en gang appellere til, at man gør noget for at få det sociale forebyggende arbejde i gang, og at man – håber jeg – ude i kommunerne ikke benytter det her forslag, men holder fast i, at det er vigtigt, at børn har en mulighed for at være sammen med andre børn, at det er vigtigt, at børn får nogle udfordringer i hverdagen, er i nogle gode daginstitutioner, og at man så gør oprør mod regeringen og bruger flere penge på daginstitutionerne, så vi får en god kvalitet i daginstitutionerne i stedet for at skære ned, som der er lagt op til med det her forslag.

Kl. 11.10

Tove Videbæk (KRF):

Tilskud til pasning af egne børn eller pengene følger barnet drejer sig jo om, at forældre og børn kan få mere tid sammen, og at forældre i langt højere grad får en mulighed for selv at tage ansvar for deres børn.

Vi er ikke enige med De Radikale Venstre, som siger, at det har negative effekter at give forældre mulighed for at passe egne børn.

Indtil nu har det været sådan, at pengene har fulgt barnet til mange forskellige steder og mennesker, nemlig til daginstitutioner, til naboer, slægtinge, nogle i huset, hvor man bor, eller andre, der ville passe barnet, og det har jo for så vidt været godt. Men der har været en alvorlig mangel, nemlig at også forældrene kunne få mulighed for at være med. Denne mangel tager vi med det her forslag et godt skridt til at få afhjulpet.

Kristeligt Folkeparti havde dog ønsket, at det var alle landets børn, der nu endelig langt om længe fik ret til valgfrihed. Men med dette forslag er det jo faktisk i første omgang kommunerne, der skal bestemme, om forældre i deres kommune skal tilbydes ret til at modtage tilskud til at passe egne børn. Derfor vil det stadig væk – i hvert fald i begyndelsen – kun være de særlig familievenlige kommuner, der indfører muligheden; i hvert fald indtil de ser, hvor godt det faktisk fungerer i andre kommuner.

Samtidig vil der kun gives tilskud til pasning af tre børn. Det synes vi faktisk er et skidt signal at sende. Selvfølgelig skal der være en overgrænse for, hvilken størrelse tilskud man kan modtage på denne måde, det er sund fornuft, det er logik, men at sætte reglerne ved antal børn, synes vi ikke er særlig positivt. Man kunne sætte grænsen ved et beløb, man højst må modtage, eller lignende, men med begrænsning i

børneantal, som der kan ydes tilskud til, sender vi jo det signal, at vi ikke ønsker ret mange børn i familierne i Danmark, og det er jo ikke rigtigt.

I det danske samfund har vi brug for, at der fødes flere børn end i dag, og vi har brug for at signalere, at vi i det danske samfund glæder os over hvert barn, der bliver født.

Vi skal på alle måder give de unge småbørnsfamilier incitament til og lyst til at få børn ved at give dem gode ordninger også med ret til deltid, bedre tilskud til studerende forældre, mulighed for deltidspasning i alle kommuner, således at det i højere grad bliver muligt for de unge familier at få arbejds- og familieliv til at hænge sammen. For er det ikke det, vi hører igen og igen er, hvad flertallet af dem ønsker?

Derfor ville vi også ønske, at tilbuddet ikke blot gælder 1 år, men i de år, hvor man har brug for det, altså indtil barnet kommer i skole.

Der tales om, at det er dyrt, men det tror vi ikke på. Samfundsøkonomisk vil det i høj grad kunne betale sig, tror vi, og også sundhedsmæssigt, for man ved jo, at små børn i daginstitutioner er 20 pct. mere syge end børn, der passes hjemme. Og tænk på, hvad det betyder i forældres mistede arbejdsdage, virksomhedernes mistede arbejdskraft, udgifter til medicin og lægesøg og sygehusbesøg osv.

På det sociale område vil det styrke barnet igennem hele barndommen og ungdommen, at det har fået en rolig og harmonisk start på tilværelsen, som nu den enkelte familie har ønsket det.

Bare kig til Finland, hvor man har haft denne ordning i rigtig mange år. Her går det godt, og de finske børn topper i alle de undersøgelser, der er.

Desuden vil tilskud til pasning af egne børn lette kommunerne for problemer med at skulle bygge nye dagpasningsinstitutioner hele tiden, og i de institutioner, som er, vil der blive mere luft og plads til de børn, der er der. Derfor kan vi jo bruge den her nye situation til at fokusere på kvaliteten i dagpasning – mere rum, mere luft, flere aktiviteter, mere tid til børnene osv.

Debatten om børne- og familiepolitik er i høj grad en ideologisk debat. Den handler om menneskesyn, om værdier, om forholdet mellem menneske og samfund, men den handler også om, hvorvidt familiepolitikken har en selvstændig værdi og plads, eller om den skal underordne sig alle andre politikområder.

Børneudvalget skrev i en rapport for noget siden, at børnefamilierne er samfundets grund-

sten, og at børnefamiliernes trivsel er afgørende for, hvordan vi går fremtiden i møde.

Dette forslag, som ligger her i dag, er et godt skridt i den rigtige retning. Det tilfører lidt ekstra fleksibilitet. Barnet og familierne kommer i centrum, og det er et udtryk for en politik, der sætter mennesket før systemet.

Kristeligt Folkeparti kan støtte forslaget, men vil dog komme med et par ændringsforslag vedrørende længde af tid og antal af børn.

KL 11.15

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg vil gerne takke for debatten og de mange synspunkter, der er kommet frem. Jeg kan roligt konkludere, at der er delte meninger om lovforslaget, men jeg har dog også noteret mig, at der er flertal for det, og det er jeg selvfølgelig glad for.

Det undrer mig dog lidt, må jeg sige, at vi har haft denne her meget store debat om, hvad det vil betyde for arbejdsudbuddet f.eks. Nu har jeg ikke læst forhandlingerne fra dengang, man diskuterede børnepasningsorlov, men jeg har ikke på fornemmelsen, at det var den samme debat, der var dengang, og det var præcis samme problemstilling, hvor man gav forældre mulighed for i et års tid at være sammen med deres børn. Der kan det altså undre mig, at der er kommet den her indignation, den her store frygt for, hvad det vil betyde, når regeringen i øvrigt sætter på at få flere i arbejde på en lang række andre områder.

Så har man diskuteret kommunernes økonomi, og der må jeg sige, at det jo er fuldstændig op til kommunerne, om de vil indføre det her forslag. Vi har faktisk lavet det, fordi der er en kommune, der har ønsket, at det blev en mulighed. Og uden at det på nogen måde skal være videnskabeligt, vil jeg sige, at Politiken har ringet rundt til 76 kommuner, hvoraf 46 af dem sagde, at det da var en god idé, det ville de gerne indføre – med åbne øjne for, at det her er noget, de selv kommer til at finansiere. Det må de jo mene at de godt kan gøre inden for budgettet.

Så det er noget hykleri at sige, at vi nu tvinger kommunerne ud i noget udgiftskrævende halløj, som de selv skal finansiere, og det kan de ikke, for vi har også stået på KL's årsmøde og sagt, at nu skal de passe på pengene. Det er helt op til kommunerne, om de vil indføre det her.

Når det så er sagt, er det også helt op til forældrene, om de vil benytte sig af det, helt op til den enkelte familie, om det her er noget, man

synes er en god idé. Der er ingen, der skal tvinges ind i det her; vi har forskellige behov, vi har forskellige ønsker. Jeg synes, der skal være mulighed for det, hvis man bor i en kommune, der vælger det her, så er der nogle, der kan bruge det eller lade være, og sådan skal det være.

Vi skal som Folketing, som folkestyre, ikke begrænse mennesker i at indrette deres liv på den måde, de gerne vil. Det må man gøre op med sig selv, og det er jeg helt sikker på at danske familier er i stand til at kunne finde ud af.

Jeg synes, det her er med til at give familier en økonomisk håndsrækning til, at det kan lade gøre at indrette deres liv mindre stresset, få et pusterum, hvor man står og måske gerne vil have lidt mere tid, men hvor økonomien er afgørende, og der er behov for to indkomster. Så kan det måske gå op, hvis den ene siger sit job op, så sparer man udgifter i forbindelse med job, man sparer daginstitutionspengene, man ellers skulle have betalt dertil, og får så det lille tilskud, altså 85 pct. af nettoudgiften til en daginstitutionspads, og det synes jeg er et fint tilbud.

Men det er jo stadig væk sådan, at det jo ikke er beregnet til den hjemmegående husmor, det er beregnet til folk, der er på arbejdsmarkedet, som så kan vælge at indrette det anderledes. Og det er 1 år, vi taler om.

Det fører mig så videre til integrationsdelen af det, hvor jeg er lidt ked af, at tonen her i salen er, at man ikke tør overlade etniske familier at gå hjemme med deres børn i 1 år. Jeg synes, det er en lidt barsk tone, for jeg er helt med på, at vi skal have en god integration, at børn af etniske danskere skal kunne dansk, når de starter i folkeskolen, for ellers får de ikke en ordentlig start på livet, så er de allerede sat bagud, hvis de har problemer med at følge med i folkeskolen. Men det er vi helt bevidst om i regeringen. Og 1 år hjemme hos far eller mor, om man så er dansker eller man kommer fra udlandet, kan ikke skade nogen.

Der er stadig væk, selv om vi har haft debatten om det løbende, muligheden for den socialpædagogiske friplads, den er der, og jeg tror faktisk, at man ude i de enkelte kommuner godt ved, hvilke familier man skal være opmærksom på.

Så vil jeg sige specifikt til fru Line Barfod: Jeg vil gerne lave nogle regneeksempler, for jeg forstår godt det, du siger med, at en enlig mor ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det, fru Line Barfod siger.

Socialministeren (Henriette Kjær):
Hvad sagde jeg?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Vi bruger ikke direkte tiltale.

Socialministeren (Henriette Kjær):
Undskyld.

Jeg forstår godt det, der blev sagt af Enhedslistens ordfører om, at en enlig mor måske kunne føle sig tvunget til at gå på denne her ordning, fordi det kunne give 1.000 kr. ekstra. Der er jeg indstillet på, at vi laver nogle regnestykker, for det er jo helt minimalt, hvem det kunne komme til at dreje sig om.

For det første skal man faktisk have tre børn. Man må ikke være på overførselsindkomst, når man vælger det her. Man skal altså gå ud af kontanthjælpssystemet, og så kan man – og det er et gennemsnit – hvis det er vuggestuebørn, få ca. 3.300 kr. gange tre, men det må ikke ramme loftet for dagpengesatsen. Kontanthjælpen er 80 pct. af dagpengesatsen, men hvor der jo tit er knyttet nogle tilskud til, fordi man har børn. Derfor tror jeg simpelt hen ikke på, at det vil være en fordel for en mor at gøre det her, og der vil heller ikke være ret mange, der har tre børn f.eks. i vuggestuealderen. Men jeg er helt indstillet på, at vi kan lave nogle regneeksempler på det, for der er da ingen, der skal føle sig tvunget til at være en del af en ordning, som man dybest set ikke ønsker at være en del af.

Kl. 11.20

Med disse ord vil jeg sige, at jeg er glad for debatten. Der er kommet nogle holdningsforskelle op, og jeg synes altid, det er godt at diskutere, hvordan vi skal indrette og videreudvikle vores velfærdssamfund. Så uanset om man er enig eller uenig i det her, så synes jeg, at vi har haft en god debat, og tak for det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 128: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Ansættelse til pasning af nærtstående med handicap m.v.).

Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 27/2 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Lovforslag nr. L 128 er en opfølgning af et tidligere fremsat beslutningsforslag fra Venstre og De Konservative om at sikre orlovsret til personer, der passer nærtstående med handicap og alvorlig sygdom i hjemmet i en begrænset periode.

Lovforslaget hænger tæt sammen med et lovforslag fra beskæftigelsesministeren om orlovsret til lønmodtagere, der passer nærtstående med handicap eller alvorlig sygdom.

Nærværende lovforslag indebærer, at personer, som efter det ovennævnte lovforslag om orlovsret har opnået orlov fra deres almindelige arbejde for at passe nærtstående med handicap eller alvorlig sygdom, bliver ansat i kommunen i orlovsperioden i op til 6 måneder.

Derved sikres, at man i orlovsperioden beholder sin tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed bevarer de rettigheder, som er forbundet hermed, som f.eks. dagpenge, feriepenge og pension. Denne mulighed er et supplement til de eksisterende muligheder i serviceloven for støtte i forbindelse med omsorg for nærtstående i forbindelse med sygdom eller handicap.

Lovforslaget vil ikke betyde en stor økonomisk belastning for kommunerne, da man må forvente, at pasningen af nærtstående træder i stedet for f.eks. plejehjemsanbringelse eller døgnpleje i hjemmet. Det er en merudgift, som i forslaget er beregnet til 300.000 kr. i år, og 700.000 kr. i de kommende år er ydermere foreslået finansieret via satspuljeforliget.

For Venstre er det af stor betydning, at der ydes støtte, den bedst mulige støtte, til familier, der rammes af alvorlig sygdom eller handicap. En mulighed for at tage op til 6 måneders orlov kan være med til at give ro i situationen, hvor der f.eks. skal træffes vanskelige beslutninger for fremtiden.